

at være et Tilbageskridt. Vi er forlængst kommet bort fra at betragte Individet, Eksteriøret alene som en Betyggelse ved Udtagelse af Avlsdyr. Før ansaa man de saakaldte Mælketegn for at være ufejlbarlige; den store, bugtede Mælkeaaer, det dybe Mælkehul, Spejlet o. s. v., men alt det tør man ikke mere stole paa. Nu vil man have de tørre Tal, der viser det Anlæg, som gennem Generationer er til Stede, og man kan ikke opnaa noget bedre i Retning af Betyggelse end netop disse Tal. Hele vor Kontrolforeningsbevægelse er netop baseret herpaa. De enkelte Køer, der bliver kontrolleret, yder hverken mere Mælk eller federe Mælk, fordi de bliver kontrolleret, men man lader dem kontrollere for derved at faa en Rettesnor for, hvilke Dyr man tør bruge for Fremtidens Kvæghold, og hvilke Dyr man maa lade sig nøje med at bruge, indtil de er opslidte. Man vil have en vis relativ Sikkerhed for Nedarvningsevnen, og det opnaas kun ved Hjælp af Tallene.

Jeg er ikke ukendt med, at Forholdene i Jylland, specielt i visse Dele af det nordlige Jylland, er af særlig Art, og det kommer af, at man i sin Tid — for omtrent 40 Aar siden antager jeg — efter min Mening begik den Fejl ikke at opretholde de to Afskygninger af det jydsk Kvæg, den tætte og dybe, kødfulde Ko og den mere aabne Ko, som gav rigelig Mælk. Efterhaanden som Mejeridriften skred frem, lagde man mere og mere Vægt paa Mælkeydelsen og saa bort fra Kødproduktionen, og saa kom man over til den stærkt udviklede Malkeko, som den jydsk Ko i mange Egne i Øjeblikket er. Hvor en Melleform endnu er til, kan der selvfølgelig være Anledning til at fravige Princippet angaaende Betyggelse for Mælkeproduktionen, men her er der Tale om, at man ikke vil, at Dyr, som angives at høre til Malkeracen, skal kunne æske Præmier, hvortil der ydes Statstilskud, og naar man vil have disse to Produktioner ligeløbende, er man ikke berettiget til at kalde en saadan Melleforms-Ko for hørende til Malkeracen. Jeg anser det derfor for forkasteligt at præmiere Tyre og Køer af Malkeracen uden Betyggelse for Ydelsen fra Forældrene, Bedsteforældrene o. s. v. Skal der ske enkelte Afvigelser, bør de i hvert Tilfælde begrænses lokalt; at lade dem gælde for hele Landet er efter min Mening et overordentlig voveligt Skridt. Her paa Øerne har vi efterhaanden dannet en bestemt Malkeko, det røde danske Malkekæg,

og denne Race er naaet til sin høje Udvikling ene og alene ved Hjælp af Kontrolforeningerne og det Arbejde, de har ydet. Men Afvigelser tilstedes ogsaa af den nugældende Lov, idet der staar, at hvor stedlige Forhold taler derfor, kan Landboforeningerne, dog med Landbrugsministerens Samtykke, afvige fra Lovens Bestemmelser. Altsaa, det er ikke umuligt, at der kan ske Afvigelser, men man vil have en vis Ensartethed deri. Man vil ikke have, at den enkelte Landboforening skal kunne træffe Bestemmelse i saa Henseende. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at Landbrugsministeren træffer Bestemmelsen, ihvorvel jeg i og for sig ikke er meget for at lægge for megen Myndighed i skiftende Landbrugsministres Hænder.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) sagde, at Kødproduktionen var lige saa berettiget som Mælkeproduktionen. Det er utvivlsomt rigtigt, og jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i hans Syn paa den nærmere Fremtid, nemlig at det godt kan være, at vi skal være glade for den Ko, der vil lægge paa Kroppen og ikke alene i Mælkespanden. Men jeg gentager, at det er ikke det, der er Tale om her, her er der kun Tale om at konkurrere som Malkeko. Jeg kunde godt tænke mig, at man lod jydsk Køer af det tætte og lukkede Præg konkurrere sammen med Korthornet, men der er jo Tale om en Mælkeproduktion, som er sideordnet, og som ikke er Hovedformaålet, det gør en Forskel.

Hvis man mener, at Landbrugsministerens Kendelse i de enkelte Tilfælde kan være noget præget af, at han enten er Jyde eller Øbo — og en af Delene maa han jo være —, kan jeg tænke mig den Mulighed, idet jeg aldeles ikke ser bort fra det i og for sig berettigede, der kan være for den tætte jydsk Ko, i, at den kan komme til at danne Særstilling, at man lod saadanne Dispensationer ske efter Indstilling af de samvirkende Landboforeninger, som maa antages at have et mere uhildet Skøn over disse Forhold end den siddende Landbrugsminister, der altsaa, som sagt, hører hjemme enten i Jylland eller paa Øerne. Men jeg gentager: at lade de Herrers Lovforslag gælde for hele Landet — vi har dog i væsentlig Grad Malkekæg, som vi har fremelsket ved Hjælp af betryggende Tal for Ydelse baade med Hensyn til Kvalitet og Kvantitet — vil jeg anse for overordentlig betænkeligt. Det er jo muligt, at der i det Udvalg,